

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **N. D.**, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 11. 8. 2003, č. j. OAM-27/VL-07-VL02-2003, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2004, č. j. 14 Az 319/2003-35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 8. 2003 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí blanketní žalobou ze dne 1. 9. 2003, v níž řádně označil napadené rozhodnutí, jako svou adresu uvedl P. Č. Ú. a navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno; dodal též, že žalobu odůvodní dodatečně, neučinil tak však.

Krajský soud v Ústí nad Labem vyzval žalobce usnesením ze dne 25. 9. 2003, aby odstranil nedostatky žaloby, mj. uvedením žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Usnesení žalobci zaslal na adresu pobytového střediska; zásilka se však vrátila jako nedoručená s poznámkou, že žalobce dne 2. 10. 2003 svévolně opustil pobytové

středisko a jeho pobyt není znám. Jak soud zjistil pozdějším nahlédnutím do evidence žalovaného (srov. úřední záznam z 12. 2. 2004), žalobce se dne 29. 10. 2003 do pobytového střediska vrátil; žalovaný ovšem ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6. 4. 2004 konstatoval, že žalobce ze střediska opět svévolně odešel. Tuto informaci upřesnilo ve svém přípisu z 5. 5. 2004 i Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie: žalobce podle něj opustil středisko dne 20. 2. 2004 a jeho další pobyt není znám. To bylo potvrzeno i v dalším přípisu z 8. 6. 2004 a totéž uvedlo Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, odbor pátrání a kontroly pobytu, oddělení kontroly pobytu, pracoviště Červený Újezd v přípisech z 25. 5. 2004 a 11. 6. 2004.

Krajský soud poté usnesením ze dne 8. 7. 2004 zastavil řízení o žalobě podle § 33 zákona o azylu; zároveň žalobci ustanovil opatrovnici, jíž bylo usnesení doručeno dne 2. 8. 2004.

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení včasnou kasační stížností, v níž namítl pochybení soudu spočívající v nedostatečném dokazování [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“]. Soud se spokojil s informacemi Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, podle nichž stěžovatel svévolně opustil pobytové středisko dne 20. 2. 2004; to však není pravda, neboť stěžovatel se do střediska pravidelně dostavoval a na Oblastním ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie - pracovišti Červený Újezd mu tam bylo opakovaně prodlužováno vízum. Stěžovatel proto navrhl provedení důkazu průkazem žadatele o azyl, kde je vyznačeno, v jakých dnech se stěžovatel za tímto účelem dostavoval do střediska. K tomu předložil též kopii rozhodnutí o prodloužení víza z 21. 6. 2004. Dále stěžovatel zdůraznil, že soud založil své rozhodnutí pouze na přípisech Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie z 5. 5. 2004 a z 8. 6. 2004, aniž kontaktoval přímo pobytové středisko s dotazem, zda stěžovatel žádal o prodloužení víza. Soud tak nevyčerpal všechny možnosti, jak zjistit stěžovatelův pobyt. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem stěžovatel požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud ve věci postupoval podle § 33 zákona o azylu: ten mu ukládá zastavit řízení, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Obě tyto podmínky byly ve stěžovatelově případě splněny. Místo stěžovatelova pobytu se stalo neznámým již od 2. 10. 2003, kdy stěžovatel svévolně opustil pobytové středisko. Jak soud zpětně zjistil, stěžovatel se nato do střediska vrátil, ovšem poté z něj 20. 2. 2004 zase odešel, opět neznámo kam. Neznámý pobyt stěžovatele přitom způsobil, že soud nemohl stěžovateli doručit výzvu k odstranění vad žaloby, a učinit si tak jasno o důvodech, pro něž stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného. Nedostatek stěžovatelova podání, který by se býval dal odstranit, se tak stal nedostatkem neodstranitelným, který soudu znemožnil rozhodnout o věci samé.

Výtky obsažené v kasační stížnosti nijak nezpochybňují správnost postupu soudu: ten se na stěžovatelův pobyt informoval nejen v evidenci žalovaného a u Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, ale též na pracovišti cizinecké a pohraniční policie v Červeném Újezdu, tj. přímo v místě pobytového střediska, kde měl stěžovatel naposledy hlášen pobyt. Vyčerpal tak všechny možnosti, které se mu ke zjištění stěžovatelova pobytu nabízely.

Stěžovatel nepravdivě popírá skutečný průběh soudního řízení doložený ve spisu, tvrdí-li, že soud vycházel toliko z přípisů Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie a nevyžádal si informace v místě samém, tj. v P. Č. Ú. : spis totiž obsahuje i dva přípisy místního pracoviště cizinecké a pohraniční policie v Červeném Újezdu (z 25. 5. 2004 a z 11. 6. 2004), které ostatně jen potvrzují údaje z evidence žalovaného a z centrální databáze Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie.

Není zřejmé, jakou souvislost stěžovatel spatřuje mezi údajem o místě svého pobytu a údajem o tom, zda a kdy se dostavil na pracoviště cizinecké a pohraniční policie v místě pobytového střediska za účelem prodloužení víza: ty spolu totiž nijak nesouvisí. Ustanovení § 33 hovoří o „místě pobytu“ žadatele o azyl, tedy o skutečnosti relativně trvalého charakteru. Takovým charakterem se naopak nevyznačují stěžovatelovy příležitostné výskyty v pobytovém středisku, a je tedy lhostejné, zda k nim vůbec došlo; tím spíše pak, kdy se tak stalo. Údaj o místě pobytu není pro soud jen jakousi samoúčelnou informací, která musí být poskytnuta v zájmu naplnění formálního požadavku zákona, nýbrž nutnou podmínkou k tomu, aby soud mohl účastníku řízení doručovat, komunikovat s ním a vyzývat jej k procesní aktivitě. Samotný fakt, že stěžovatel není nezvěstný, že se dosud oprávněně zdržuje na území České republiky a že se občas dostavuje do pobytového střediska, však soudu nic takového neumožňuje. Tyto skutečnosti nevyvracejí zjištění, že po svévolném opuštění pobytového střediska dne 20. 2. 2004 stěžovatel nesdělil žalovanému, policii ani soudu, kde bude nadále pobývat a kam je mu možno doručovat. Stěžovatel tak porušil povinnost hlásit místo svého pobytu, stanovenou mu zákonem o azylu (§ 77, § 82), a sám se připravil o možnost reagovat na výzvy soudu. Nemůže tedy soudu s úspěchem vytýkat, že založil své rozhodnutí na nedostatečných zjištěních: sám totiž svou nečinností nijak k objasnění skutkového stavu nepřispěl a soudu neumožnil zabývat se jeho žalobou věcně.

S ohledem na předchozí argumentaci soud nevyhověl stěžovatelovu návrhu na provedení důkazu průkazem žadatele o azyl, který by do věci nic nepřinesl: úkolem soudu v tomto řízení je totiž přezkoumat zákonnost závěru krajského soudu o tom, že byly splněny podmínky dle § 33 zákona o azylu, nikoli ověřit, ve kterých dnech po svém svévolném odchodu z P. Č. Ú. se stěžovatel dostavoval na tamější pracoviště cizinecké policie prodloužit si vízum. Tato informace je tedy nepodstatná. Stejně tak na věci nic nemění rozhodnutí uvedeného orgánu z 21. 6. 2004, kterým bylo stěžovateli prodlouženo vízum a které stěžovatel připojil ke kasační stížnosti. Jak z rozhodnutí plyne, stěžovatel byl „naposledy hlášen k pobytu v A. z. Č. Ú.“ a rozhodnutí osobně převzal v Č. Ú. dne 21. 6. 2004; to však neznamená, že stěžovatel v pobytovém středisku v době rozhodnutí skutečně pobýval (ostatní obsah správního spisu svědčí o opaku), nýbrž pouze to, že tam byl naposledy hlášen k pobytu (a další místo svého pobytu – prokazatelně odlišné od pobytového střediska – již nenahlásil) a že si tam onoho dne vyzvedl rozhodnutí.

Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Marie Žišková